

ката день съ удивленіе гледаше, и съ съжаленіе мислаше си: О! колко добро е сторилъ Богъ на хората, а тѣи си съ сами злотворници и вѣлци! Отъ де ли е влязла въ тѣхъ толкась злоба, та имъ е обладала дѣшите, сърцето имъ утровила и вгнѣздила са въ утробата имъ? О горки и прегорки хора! праведно дождатъ на васъ сѣкакви мъки, и враждебни нападеніа, които ки опѣстошаватъ земите, селата ви палатъ, и градове ви разораватъ. Чѣма, гладъ, и много дрѣги напасти бичове сѣ, кои ви наказватъ, за да са поправите; но вѣи бивате по лошаки и по опаци. Съ вашата нескорность, съ вашето каране помеждѣ си, и съ злината си, сами си навлачатъ сѣко зло на врата; и на вашите непріатели помагате, за вашето злочестіе, да ви мъчатъ и газатъ! и сами си тѣратъ тѣхните вериги на врата си! О несмислени, жалостни, за плачь и нареждане достойни създаніа! за какво дрѣго ви е далъ Господь дара на словесніа разѣмъ,